

[Formanden.]

periode i folketinget — rækkende over næsten hele mellemkrigsperioden — kom til at stå for meget i skyggen af begivenhederne og stridighederne i de vanskelige overgangsåre.

Det var jo ikke mindst de mange positive arbejdsår i 20'erne og 30'erne, som gjorde Knud Kristensen til den indsigtfulde politiker, der nåede en position, som placerede ham på den mest udsatte post. Det var sliddet i udvalgene, inklusive finansudvalget, og det var arbejdet med de mange sociale og økonomiske lovforslag, der var årsag til, at partiet venstre turde betro Knud Kristensen de allervigtigste opgaver.

Billedet af ham bliver i øvrigt ikke fyldestgørende, hvis man ikke har oplevet ham som debattør på et af de mange møder, hvor han talte sit partis sag. Jeg mindes for mit eget vedkommende et møde i begyndelsen af 20'erne i en københavnsk arbejderforsamling. Det var altså længe før han kunne støtte sig til et landskendt navn eller en høj stilling. Trods sit handicap nåede Knud Kristensen i denne på forhånd lidt modvillige forsamling at skabe sig en betydelig goodwill, og der er ingen tvivl om, at dette skyldtes, at hans lune havde rod i en dyb menneskelig forståelse.

Det forklarer også den tillid, han senere nød i rigt mål både i og uden for sit eget parti.

En politiker, hvis gerning bliver en del af landets historie, kan ikke vente sin endelige dom, før afstanden til hans indsats er stor nok til at give historisk perspektiv; men allerede nu tør vi sige, at drivfjederen i Knud Kristensens gerning var en dyb kærlighed til det demokrati, det folk og det land, hvis tjener han ønskede at være.

Derfor vil vi mindes ham som en mand, der ønskede at være sit lands gode søn.

(Medlemmerne påhørte stående formandens mindeord).

Formanden: Jeg skal her udsætte mødet. Det genoptages kl. 13²⁰.

Mødet udsat kl. 13¹⁵.

Mødet genoptaget kl. 13²⁰.

Formanden: Fra statsministeren har jeg modtaget følgende skrivelse:

„Statsministeriet,

København, den 3. september 1962.

Under 3. september 1962 har det behaget Hans Majestæt Kongen

at udnævne underskrevne udenrigsminister Jens Otto Krag til statsminister og at fritage mig for den mig hidtil betroede stilling som udenrigsminister,

at afskedige i nåde statsminister Olfert Viggo Fischer Kampmann,

at udnævne folketingsmand Per Christian Hækkerup til udenrigsminister,

at bestemme,

at den i henhold til lov nr. 312 af 21. december 1955 oprettede atomenergi-kommission, der ved allerhøjeste resolution af 26. marts 1960 henlagdes under statsministeriets forretningsområde, overføres til undervisningsministeriets forretningsområde, og at det i henhold til lov nr. 342 af 23. december 1959 oprettede sekretariat for civilt beredskab overføres fra statsministeriets til indenrigsministeriets forretningsområde, samt

at bestemme, at

finansminister Hans Rynkeby Knudsen, landbrugsminister Karl Hansen Skytte, minister for kulturelle anliggender Laurits Julius Bomholt,

kirkeminister Bodil Koch, justitsminister Hans Erling Hækkerup, minister for offentlige arbejder Kai Lindberg,

forsvarsminister Hans Christian Poul Hansen,

arbejds- og socialminister Jens Kaj Rudolf Bundvad,

økonomiminister, doctor oeconomicus Kjeld Løwenstein Philip,